

ГЛАВА III

Точно въ петъ часа и половина писателятъ Младеновъ влѣзе въ „Царь-Освободителъ“.

Когато се говори за Младенова, всжщность, не би трѣбвало и да става дума за точность. Той бѣше отъ малцината писатели, които живѣеха отъ литературенъ трудъ и за това уреждаше живота си на хрумване. На пръвъ погледъ, това и други подробности отъ неговия животъ, които се шепнѣха задъ гърба му, можеха да го представятъ като интересенъ, но лекомисленъ човѣкъ, склоненъ къмъ удовольствия и чувствителенъ по-скоро къмъ суетноститѣ на франтъ, отколкото къмъ задачитѣ на единъ творецъ. Тая представа, обаче, изградена отъ клюкитѣ на хората и отъ леко отнасяне къмъ постѣпкитѣ му, бързо се разколебаваше предъ самия него. Той бѣше идеалъ на благородство и дълбока одухотвореность. Подкупено отъ неговата близость, изведнажъ всичко добиваше нова цена и смисълъ; повече отъ сигурно бѣше, че тоя пжтъ никой не е излъганъ.

Младеновъ бѣ живѣлъ дълги години въ чужбина и отъ тамъ носѣше спомени за единъ по-